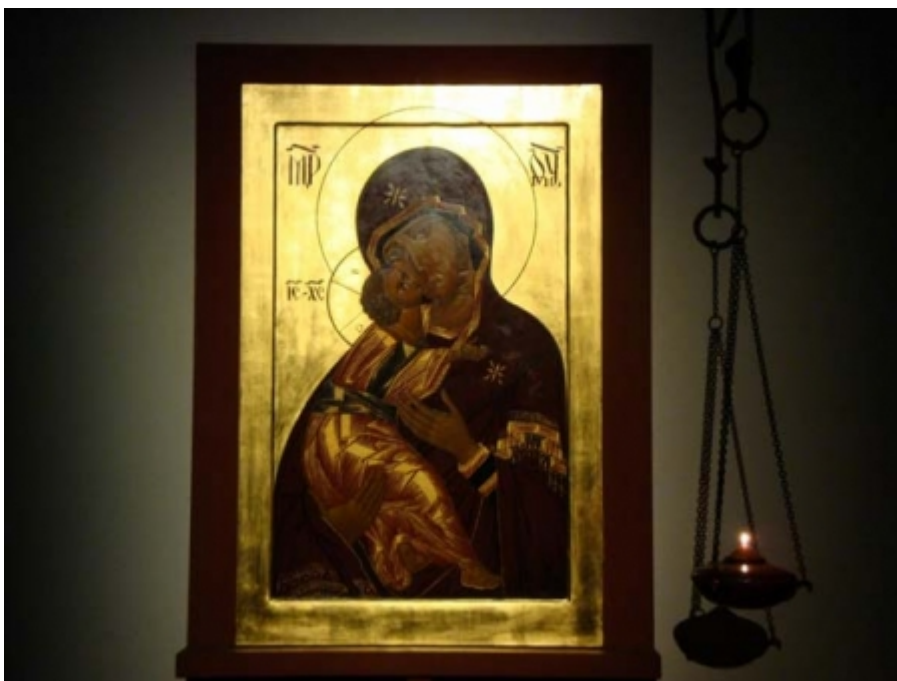

13 Οκτωβρίου 2014

«Πρώτη μου φορά μίλησα στην Παναγία!»

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Έδειχνε κουρασμένη η κυρία Στέλλα. Τρεις μήνες στο ίδιο κρεβάτι του δίκλινου θαλάμου του μεγάλου Νοσοκομείου. Αν είχε στόμα να μιλήσει το κρεβάτι της, δεν θα 'φταναν ώρες να διηγείται τους πόνους και τα βογγητά της...

-Αχ, Θε μου, πότε θα πάρω κι εγώ το εξιτήριο να πάω στο σπιτάκι μου, στους δικούς μου! Όσες άρρωστες ήρθαν στο διπλανό κρεβάτι δεν έμειναν πάνω από μια

βδομάδα, κι εγώ κλείνω σήμερα εδώ μέσα τρεις μήνες! Σχώρα με, Θε μου, δε γογγύζω, μα κουράστηκα. Γι' αυτό τα λέω σε σένα που σε νιώθω πατέρα μου στοργικό.

Πριν αποσώσει καλά – καλά τις σκέψεις της, φέρνουν μ' ένα φορείο στο θάλαμο μια φρεσκοχειουρηγημένη νεαρή κοπέλα, που την συνοδευε ένας νεαρός. Και οι δύο τους είναι κατατρυπημένοι με σκουλαρίκια και γεμάτοι με ανατριχιαστικά τατουάζ. Από ο,τι δείχνουν φαίνεται αρκετά δύσκολο να επικοινωνήσει κανείς μαζί τους.

Το πρώτο εικοσιτετράωρο ήταν πολύ δύσκολο για τη νέα. Οι συνοδοί της κυρίας Στέλλας πολύ διακριτικά προσπαθούσαν να την βοηθήσουν σε κάθε της ανάγκη.

Το δεύτερο βράδυ ο άπειρος και κατάκοπος νεαρός συνοδός της βγήκε από τον θάλαμο να ξεκουραστεί, μα άργησε πολύ να επιστρέψει. Τότε η κοπέλα, η Ναταλία, ξέσπασε. Εκνευρίστηκε κι άρχισε να μονολογεί με αναφιλητά:

-Είμαι μόνη! Είμαι δυστυχισμένη! Δεν με νοιάζεται κανείς! Τι την θέλω τέτοια ζωή; Φοβάμαι! Δεν θέλω να ζήσω! Καλύτερα να πεθάνω! Δεν μπορώ να ζήσω!

Κάποια στιγμή κουράστηκε και ησύχασε αναστενάζοντας που και που βαριά.

Η αποκλειστική νοσηλεύτρια της Στέλλας πλησίασε προσεκτικά την κοπέλα και της έπιασε το χέρι. Η κυρία Στέλλα, που την άκουγε δακρυσμένη και προσευχόταν, πήρε την απόφαση και της είπε απαλά:

-Ναταλία μου, είμαι μάνα και πονάω μαζί σου. Δεν αντέχω να σε βλέπω να υποφέρεις, παιδί μου. Κάνε λίγη υπομονή, σε παρακαλώ. Θα περάσουν τα δύσκολα! Θέλεις να μ' ακούσεις; Μπορείς;

Η Ναταλία αιφνιδιασμένη κάρφωσε τα οργισμένα μάτια της στην άλλη άρρωστη και περίμενε...

-Εσύ, Ναταλία μου, φαίνεσαι δυναμικός άνθρωπος. Και ξέρεις... οι δυνατοί με τις δυσκολίες γίνονται δυνατότεροι. Έχεις μέσα σου πολλές ανεξερεύνητες δυνάμεις. Ανακάλυψέ τες και βγάλε ωφέλεια από τη μεγάλη δυσκολία σου στην οποία βρίσκεσαι τώρα. Μην αφήνεις ανεκμετάλλευτη αυτήν την ευκαιρία. Μην αφήνεσαι, παιδί μου. Εσύ θα βοηθήσεις τον εαυτό σου. Μπορείς!...

Όση ώρα μιλούσε η Στέλλα, ο θυμός υποχωρούσε από τη Ναταλία και ηρεμούσε το πρόσωπό της. Ζήτησε μάλιστα από την Αποκλειστική να της ανασηκώσει το κεφάλι, για να βλέπει καλύτερα τη Στέλλα. Και η Στέλλα, ξεθαρρεύοντας περισσότερο, συνέχισε:

-Αν δεν σε κούρασα, παιδί μου, επίτρεψέ μου να σου πω και κάτι ακόμη. Δεν είσαι μόνη! Οι άνθρωποι δεν πρέπει να νιώθουμε μόνοι, εκτός βέβαια εάν επιλέγουμε να είμαστε μόνοι. Οι άνθρωποι έχουμε Πατέρα τον πανάγαθο και παντοδύναμο Θεό. Έχουμε Μητέρα γλυκύτερη την Παναγία μας. Ζούμε μέσα στην ατμόσφαιρα της θεϊκής αγάπης.

Τόσες και τόσες θαυμαστές επεμβάσεις αυτής της αγάπης γίνονται γνωστές

καθημερινά και γεμίζουν φως και ελπίδα τον κόσμο. Εγώ που με βλέπεις, Ναταλία μου, πήγα στον άλλο κόσμο και γύρισα. Δεν θα ζούσα τώρα. Η αγάπη όμως της Παναγίας, την οποία παρακάλεσαν για μένα πολλοί γνωστοί μου, με έσωσε. Οι άρρωστοι βλέπουν συνέχεια εδώ στο Νοσοκομείο αυτό την Παναγία μας να θαυματουργεί. Να μιλάς και συ με την Παναγία, να της λες όλα τα προβλήματά σου. Θα σ' ακούει με στοργή.

Η Ναταλία την άκουγε σιωπηλή με ορθάνοιχτα μάτια. Ένας νέος ψυχικός κόσμος, άγνωστος ως τότε, γεννήθηκε μέσα της.

Το πρωί με το εξιτήριο στο χέρι ο συνοδός της Ναταλίας, χαρούμενος διότι έφευγαν και προπάντων διότι την έβλεπε ήρεμη, στάθηκε μαζί της κι αυτός δίπλα στο κρεβάτι της κυρίας Στέλλας κι άκουγε τη Ναταλία:

-Απόψε, κυρία Στέλλα, έζησα μαγικά! Ασχολήθηκες μαζί μου. Μου είπες ότι έχω αξία και δύναμη. Μου έδειξες αγάπη. Μου γνώρισες την Παναγία. Όλη τη νύχτα μιλούσα μαζί της. Πρώτη μου φορά μίλησα στην Παναγία. Ξαλάφρωσα. Ξέρετε, δεν έχουμε γονείς. Μεγαλώσαμε σε Ορφανοτροφείο. Δράμα η ζωή. Εγώ ποτέ μου δεν πήγαινα στην εκκλησία. Τώρα βλέπω δρόμο με φως. Τη νύχτα η Αποκλειστική μου είπε και για τον καλό ιερέα που υπάρχει εδώ στο Νοσοκομείο και με παρακίνησε να εξομολογηθώ. Θα γίνει κι αυτό, σας το υπόσχομαι. Το τηλέφωνό μου το έχει η Αποκλειστική. Σας ευχαριστώ πολύ για ο,τι κάνατε για μένα, κυρία Στέλλα, πρόσθεσε δακρυσμένη.

-Ευχαριστούμε πολύ, συμπλήρωσε σοβαρά κι ο νεαρός κι έφυγαν κι οι δυό τους ήρεμοι.

Συγκινημένη η κυρία Στέλλα μονολογεί στην ησυχία του θαλάμου της: «Αν έφευγα νωρίτερα, πάνσοφε Κύριε, δεν θα ένιωθα την αγαλλίαση που πλημμυρίζει τώρα την καρδιά μου. Δοξασμένο το άγιο όνομά Σου. Φώτισε και οδήγησε στο δρόμο Σου κι αυτά τα παιδιά Σου. Θα κάνω κι εγώ γι' αυτά ο,τι μπορώ για να Σε γνωρίσουν καλύτερα. Ανοίγει ωραίος αγώνας εμπρός μου. Με ευχαριστεί πολύ αυτός ο ιερός αγώνας για την ψυχική βοήθεια των συνανθρώπων μου. Βοήθησέ με, Πανάγαθε και Παντοδύναμε! Θέλω να γνωρίσουν κι άλλοι την αγάπη Σου!».